Hồi thứ bảy mươi bốn
Đạo Tông kế cùng, tự vận
Ngô Khởi nghe báo, kinh hồn

Khi Chung hậu đã lên tới trên núi rồi, thấy binh nước Ngô, nước Hàn trùng trùng điệp điệp, thế chẳng khác như cọp như beo, còn binh mình thì ít ắt khó bề chống đương, bèn sinh ra một kế, lấy giấy cắt ra năm tấm hình nhân, thảy đều cưỡi ngựa cầm đao thương, chẳng khác như thiên thần ác sát.

Làm xong tức thì niệm tiên chú, rồi thổi lên trên không, thấy nổi lên một trận cuồng phong, hóa ra nhân mã thiên thiên vạn vạn, thảy đều đi theo Chung hậu, để thỉnh lệnh giao phong.

Đây nói về Trương Xa và Thần Lôi nguyên soái, bị Xuân vương trá bại, dẫn lên trên núi Lai Vô, theo đuổi đã cùng đường mà không thấy tăm thấy dạng, hai người còn đang bàn soạn, kế thấy quân kỳ bài báo rằng:

– Phía nam có một toán quân, có hai cây cờ long phụng.

Đạo Tông nói:

– Bữa hôm qua Điền Nguyên đã bại trận, nay còn có binh nào ở đây? Hay cùng nó giao phong trừ cho xong mối hoạ.

Trương Xa vâng lời, đốc quân hiệu tập đi thẳng tới phía Nam. Lúc ấy đạo binh Tề vừa đi đến, Chung hậu ngồi trên lưng ngựa ngó thấy tướng Ngô, mặt xanh tựa chàm, hai chòm lông mày đỏ lói, đầu đội mão con rái, mình mặc áo hồng bào, thì đã biết Thần Lôi nguyên soái bên nước Ngô, liền chỉ mặt nói rằng:

– Đạo Tông! Như ngươi muốn sống thì phải trở về núi cho mau, kẻo uổng công tu luyện bấy chầy, nay xuống hồng trần mà bỏ hết.

Đạo Tông nghe qua nổi giận liền nói lại rằng:

– Tám mươi mốt châu đều biết ta lợi hại, nay ta vì Ngô vương mà lập công này, mi hãy xuống ngựa trước đi cho xong, kẻo sấm dậy thì tan xương nát thịt.

Đạo Tông nói vừa dứt lời. Chung hậu vung đao tới chém liền, một rồng một cọp ai chẳng thua ai, đánh sáu mươi hiệp có dư mà ai chẳng hơn ai hết. Kế đó Chung hậu liền dùng kế trá bại, quất ngựa buông cương chạy dài. Đạo Tông tưởng thật lòng mừng hí

hởn, bèn giục thú đuổi nhào theo, binh hai nước hiệp sức xông túa ó reo. Trương Xa lại cũng ùa binh tiếp chiến nữa.

Chung hậu chạy giây lâu quày đầu ngó lại, thấy Đạo Tông cũng theo dõi gần kề. Chung hậu bèn quất ngựa chạy qua phía đông, Đạo Tông cũng đuổi theo bén gót.

Nói về Điền Đan mai phục phía Đông, tại chốn Trường Xuân lãnh ở gần một bên núi Lai Vô, người đem mười hai cây táo đóng xuống giữa nửa, chia ra làm mười hai phương hướng, án theo thập nhị thì thần, lại phân binh mai phục hỏa công, rồi lên trên gò cao mà đợi. Bỗng đâu thấy hồng quang một đạo, từ phía cao bay tuốt qua phía đông, Điền Đan thấy vậy mừng lòng, liền lên ngựa đi tiếp nghinh Quốc mẫu.

Khi Điền Đan xuống núi gặp Chung hậu liền tâu rằng:

– Xin Quốc mẫu chớ đi theo đường lớn, hãy chạy qua đường nhỏ có binh ngừa.

Nói rồi con thì đi trước, mẹ cũng theo sau, chạy ra khỏi vòng binh mai phục. Còn Đạo Tông và Trương Xa xua binh tới đó, ngó lại thì đã không thấy Chung hậu ở đâu, hai người còn đương suy nghĩ trước sau, liền nghe tiếng la ó và vang tai pháo nổ. Trương Xa bèn lật đật quay lui bỏ chạy, quân sĩ bị chết vô số hằng hà, kẻ thì cháy mặt cháy mày, người thì phỏng da phỏng thịt!

Lửa đốt cháy hết Trường Xuân lãnh, thế chẳng khác như một đống cỏ khô, Đạo Tông biết trúng kế rồi, liền niệm chú thần thông, muốn thoát khỏi thiên la địa võng, không dè thấy mỗi nơi có một cây trụ, trên cây trụ đều thấy xuất hiện kim quang, Đạo Tông liền niệm Chưởng Tâm Lôi, để đánh vào nơi mấy cây trụ, khói xanh bay lên ngun ngút, chẳng khác như vách sắt thành đồng. Đạo Tông tính thế không xong, lại lấy Phiên Thiên hoàn ra mà ứng dụng[93]. Nay Đạo Tông đã cùng thế mới lấy Phiên Thiên bảo tế lên, tức thì sấm nổ vang rền, muôn đạo hồng quang chói sáng.

Lúc ấy Khổng Đại đi tuần nghe có tiếng sấm thì làm y như kế của Chung hậu đã dặn, bèn lấy những máu gà máu chó vãi ra. Thần lôi bị dơ uế thảy đều tan tành đâu mất hết.

Khi đó Đạo Tông chẳng nghe sấm nổ nữa thì biết là có người phá phép của mình, bèn kiếm chỗ đào sinh, lại gặp năm vị Vương phi đón đánh. Đạo Tông đã thế cùng lực tận, phải tính bề tự vận mới xong, chớ đằng vân bay cũng chẳng lên, còn độn thổ xuống sao cho khỏi đất. Lúc ấy Đạo Tông vái cùng thầy và than khóc nói rằng:

– Vì học trò[94] nên mới luỵ tới mình, đã đành một kiếp quyên sinh, uổng công quả ngàn năm đắc đạo.

Nói rồi bèn đập đầu vào đá, hồn trung cương bay hóa về trời. Thương ôi tu luyện đã mấy đời, một phút để tiếng rồi truyền ngàn thuở.

---

[93] Nguyên bảo bối này có năm trăm vị lôi thần, rất nên lợi hại, vật ấy vốn của thầy ông Đạo Tông, hễ lâm cơn nguy biến gấp mới dùng, bằng không thì không nên khinh dụng

[94] là Vương Báu

Lúc này mẹ con Chung hậu ở trên Trường Xuân lãnh thấy có một làn khói trắng bay thẳng lên trên không, thì rõ biết Đạo Tông đã tuyệt mạng rồi bèn truyền chỉ minh kim thu binh nhóm lại. Giây lát thấy các tướng và mấy vị Vương phi đến mà cũng đều không có sự gì, duy có Lưu Tuý Vân bước tới tâu rằng:

– Nhi tức giữ phía bắc phương, thấy có một đạo binh mã đi mau như tên bắn, trong giây lát thì không thấy hình tích ở đâu, chẳng biết sự ấy là cớ chi, nên Nhi tức phải về tâu cho Quốc mẫu rõ.

Chung hậu cười và nói rằng:

– Ấy là một đạo thần binh của Ai gia sai đi bắt Trương Xa, trong giây lát đây sẽ có tin tức.

Chung hậu nói vừa dứt, xảy thấy có quân vào báo rằng:

– Có một đạo binh nào không biết, xin vào ra mắt Nương nương.

Chung hậu truyền lệnh cho vào, Thần binh đã trói sẵn Trương Xa lại để ngồi trên ngựa, rồi thẳng vào ra mắt Chung nương nương, rồi đó Chung hậu làm phép đưa thần binh thổi hồi bổn vị. Rồi truyền quân đao phủ, dẫn Trương Xa đến mà mắng rằng:

– Nghịch tặc sao không an phận! Lúc Ai gia làm mưa đã tha cho khỏi chết mà đi về, sao chẳng khuyên chúa ngươi nộp biểu quy hàng, nay lại hiệp với Đông Ngô mong lòng tạo phản. Nếu như bây giờ mà Ai gia còn tha cho ngươi được sống, thì chẳng khác chi như thả chó dại lại vắn vấy tới người, thôi đã giết rắn thì phải trừ cho dứt nọc.

Nói rồi liền kêu đạo quân đao phủ bảo đem nghịch tặc ra pháp trường mà trảm quyết. Quân tả đao vâng lệnh ó lên, Trương Xa đã hết hồn hết vía liền quỳ xuống rơi lệ tâu rằng:

– Muôn ơn Quốc mẫu, xuống lượng hải hà, nếu tội thần được mong ơn thứ tha, thì xin về nước nói lại với vua Hàn, niên niên tấn cống.

Trương Xa tâu rồi gục đầu xuống đất, giống như người đã bị chết chưa chôn. Chung hậu thấy trên đầu Trương Xa có một đạo hồng quang hiện sáng, liền đánh tay đánh một quẻ. Mới hay là mạng Trương Xa chưa phải lúc tới thì, ngày sau lại có sinh một người con gọi là Trương Lương, người này sẽ làm thầy của Đế vương, giúp nhà Hán Lưu Bang dựng nên cơ nghiệp. Nghĩ rồi mới nói rằng:

– Như nhà ngươi muốn Ai gia không giết thì phải nói cho Hán vương mau dâng biểu đến hàng, bằng cứng cổ thì Ai gia sẽ đề binh đem phạt.

Trương Xa dạ dạ và tâu rằng:

– Tội thần là bại binh chi tướng, sợ nói ra ắt Hàn vương không nghe chăng? Vả lại hạ thần có thù oán với người em ruột Huyết Hồ tên là Huyết Hải, nếu nó tâu với Hàn vương mà chấp tội, thì ngu thần chẳng được toàn sinh. Vậy có kế chi điều đình, xin nương nương chỉ giáo.

Chung hậu nghe tâu thì ngẫm nghĩ nói rằng:

– Ai gia có sẵn một vật báu, sẽ cho nhà ngươi đem về dùng và đừng cho ai biết ai hay, tới trước cửa Huyết Hải, quét luôn vài cái rồi sau ngươi hãy vào ra mắt Hàn vương, thì nói gì cũng được, vậy ngươi phải ghi lấy vào lòng, chớ quên mà ngộ sự.

Chung hậu lại bảo Điền Đan đem cái chổi giao cho Hàn tướng, rồi bảo cầm thương lên ngựa mà nhắm hai mắt lại, hễ khi nào tới đất mới được mở ra thì vô sự. Trương Xa y lệnh làm như lời. Chung hậu liền niệm chú hô phong, tức thì trận gió nổi lên, thổi bay Trương Xa về phía tây bắc. Rồi Chung hậu lại truyền nghỉ binh ba bữa nữa rồi ban sư trở về.

Còn Mao Toại, khi lãnh lấy tiên đan ngày đi tối nghỉ trông cho mau về tới Lâm Trì, khi tới nơi vào phủ Yến Anh, lại gặp Tô Tần, Tề Trinh và Tề Phụng. Ba người xúm lại hỏi thăm công việc, Mao Toại liền thuật hết các lời. Yến Anh cùng mấy người đều vui vẻ và lo mưu toan cứu Bắc cung. Lúc ấy mấy người cứ ngồi thương nghị, không biết kế chi mà đưa thuốc vào trong để cho Trịnh nương phòng giữ. Giây lâu Tô Tần mới bảo rằng:

– Ngày mai là ngày Nghinh Xuân thọ đản, xin lão tướng và phu nhân phải vào cung mà bái chúc thiên thu và đem hoàn liên dược đi theo cùng, rồi giả đi xem các cung viện mà lén đưa cho Trịnh thị thì ắt xong.

Yến Anh rất mừng lòng và khen phải. Mao Toại lật đật mở túi lấy hoàn thuốc đưa ra rồi ai nấy lật đật về nhà an nghỉ.

Khi ấy Yến Anh lãnh lấy tiên đan, liền lui vào trung đường mà tỏ các việc cho lão phu nhân là Quản thị hay. Quản thị nghe nói cũng vui mừng, bèn truyền cho gia đinh sắm sinh lễ vật, để rạng ngày vào cung mà chúc thọ Hạ Nghinh Xuân.

Đây nhắc về Ngô Khởi khi từ biệt Hồ tiên ông rồi, cứ một đường thẳng đi vào cung, không dám day đầu ngó lại, ấy là vâng theo lời tiên ông dạy bảo, nên phải giữ như lời.

Khi tới nơi vào thẳng trong tẩm cung, thấy Nghinh Xuân còn nghỉ an giấc điệp, bóng hải đường còn đang mê mết, đóa phù dung miệng hãy còn mỉm cười. Ngô Khởi bèn thỏ thẻ bên tai chơi, thấy tỉnh giấc ai ngờ mê lại.

Nghinh Xuân luỵ ngọc hai hàng lai láng, Ngô Khởi lòng son một tấm kinh mang, liền lấy tay đỡ dậy bên màn, nhỏ to kiếm lời khuyên giải rằng:

– Ngậm ngùi chữ thanh xuân bất tái, có điều chi xin nàng phân tỏ một hai.

Nghinh Xuân bèn thở vắn than dài rằng:

– Thiên tử thật là người phụ bạc.

Ngô Khởi liền đáp:

– Bây giờ đã giàu sang chung hưởng, chữ vinh hoa càng tỏ mặt với non sông, trước sau sắt đá một lòng, quả nhân nào có chút gì khi bạc. Mấy ngày rày vì theo Hồ tiên ông ra đi lập trận, nên không ở nhà được mà bầu bạn với ngự thê. Thôi! Muôn ngàn hờn giận với vuốt ve cho quả nhân cam bề thất lỗi.

Nghinh Xuân hỏi:

– Vậy chớ hôm trước uống rượu tại Phù Dung phố, Bệ hạ có nói: Sẽ tới ngày thần thê thọ đản, thì làm việc hạ thọ tại Quế Hoa đình, việc ấy có hay không?

Ngô Khởi cười mơn và nói rằng:

– Có chớ! Có chớ! Quả nhân vì lắm âu lo việc nước, nên mới để trễ nải chuyện nhà, bởi vậy cho nên hôm nay ta lật đật về đây, xin Bệ hạ đừng vội trách.

Nghinh Xuân rất đẹp dạ. Ngô Khởi kíp truyền nội thần và cung ca tới Quế Hoa đình bày tiệc hạ thọ.

Trong giây lát sắp đặt đã xong. Ngô Khởi và Nghinh Xuân ngự đến. Cung nga thể nữ dọn yến dâng lên, tiếng nhạc ca xang, tiêu thiều trỗi chập, chén thù chén tạc, nói lại nói qua, mặn nồng chén rượu huỳnh hà ân ái đôi lời sơn hải, những ước trọn đời làm chồng làm vợ, cho phỉ tình tài tử giai nhân, trống lầu thu tiếng đã quá canh, khi ấy truyền bãi tiệc về cung an nghỉ.

Rạng ngày Ngô Khởi lâm triều, bá quan triều bái xong rồi, Yến Anh bước tới tâu rằng:

– Ngày nay là ngày Chiêu Dương thọ đản, xin Bệ hạ cho vợ chồng lão phu vào cung mà bái hạ Chiêu Dương.

Ngô Khởi nghe tâu mừng quá, liền nhậm y như lời, rồi truyền chỉ bãi triều, thẳng luôn vào Chiêu Dương cung viện. Khi đến nơi, thuật lại các việc cho Nghinh Xuân nghe, và nói rằng:

– Như vợ chồng Tề phủ chân tâm quy thuận, thì giang sơn mình vững tựa thành đồng, phải nên tiếp đãi theo lễ tân khách, chớ câu nợ theo sợ vua tôi mà không phải.

Vợ chồng còn đang đàm đạo, kế thấy nội thị vào báo rằng:

– Có vợ chồng Yến Tề phủ đến chầu, người còn ở trước cung môn đợi lệnh.

Nghinh Xuân nghe tấu, truyền nội thị sửa sang xe giá, ra trước cung môn nghinh tiếp. Gặp nhau mừng rỡ, Nghinh Xuân liền dắt tay Quản Sinh Hoa trở lại Chiêu Dương cung. Khi đến nơi Quản Sinh Hoa quỳ xuống tâu rằng:

– Bữa nay là ngày thiên thu thọ đản, ngu thần xin triều bái nương nương, và xin dâng một bức đồ Tống tử Quan Âm và chúc thọ nương nương da nam hỉ triệu.

Nghinh Xuân đỡ Quản Sinh Hoa dậy và nói rằng:

– Ai gia chẳng có công đức gì với thần thứ mà lão phu nhân lại có dạ trung thành, ngàn năm tình chẳng dám quên, nên các khói cân đai rạng vẻ.

Quản Sinh Hoa lạy tạ rồi. Nghinh Xuân liền truyền thể nữ dọn tiệc dâng lên. Quản Sinh Hoa lật đật rót ba chung ngự tửu dâng lên chúc thọ[95]. Sinh Hoa khi ấy kiếm lời nói ngọt như đường, Nghinh Xuân càng thêm đắc ý. Quản Sinh Hoa lại tâu rằng:

---

[95] Ấy là cố ý muốn cho Nghinh Xuân say, mới đi tới Trịnh Bắc cung được

– Thần thiếp thủa còn thơ bé, điệu kìm ca cũng học được vài bài, nay xin chúc thọ nương nương cho rõ lòng thiếp trung quân ái quốc.

Nghinh Xuân lấy làm đẹp dạ, truyền cung nữ lấy cây tỳ bà đưa ra. Quản phu nhân tiếp lấy sửa dây, liền đàn bản Minh Phụng cầu hoàng, kế bản Long ngâm rồi đàn luôn bản Bả điều triều hoàng nữa. Mỗi bản đàn rồi lại bảo cung nga rót rượu dâng lên. Nghinh Xuân là người đa tình, nghe đàn ca thì say vùi bất tỉnh.

Quản thị biết Nghinh Xuân thế đã mỏi mệt, bèn kiếm kế thoát thân đi đưa thuốc. Lúc ấy Quản phu nhân có nói với cung nữ rằng:

– Nay nương nương quá chén, thôi để ta đi dạo xem qua các cung viện chơi.

Quản thị nói dứt lời, thì thân đà bước ra khỏi cửa. Thì may xảy gặp một tên cung nữ thưa rằng:

– Tôi chẳng phải là người đâu lạ, vốn thật người tâm phúc của Trịnh bắc cung, xin phu nhân đi tới hoa viên, thì gặp được Bắc cung trò chuyện.

Quản phu nhân mừng lắm, bảo cung nữ dẫn đường đi, thật đến hoa viên gặp nhau tại đó. Ngọc Thiền bèn rơi luỵ và nói rằng:

– Nay nước nhà lâm cơn đại nạn, vợ chồng người đều ở mỗi nơi, thiếp cũng muốn liều thác cho rồi, nhưng là vì một nỗi Chung nương nương có dặn. Vậy chớ bây giờ ngoài triều có việc chi hung kiết, xin phu nhân thuật lại cho ta nghe cùng.

Quản phu nhân liền thuật hết mọi chuyện cho Trịnh Bắc cung và dặn rằng: Chung quốc mẫu biết nương nương có tai nạn, khỏi trăm ngày mới được bình an, thuốc tiên đan chỉ có một hoàn, giao Mạo Toại đưa về dâng cho nương nương ngự dụng, hễ uống thuốc này vào bụng thì chẳng hề đói khát chút nào, xin Nương nương uống lấy cho mau, để mà cứu cơn nguy cấp.

Bắc cung rất mừng rỡ, thu lấy uống liền. Quản phu nhân tức thì bái biệt. Khi về đến Chiêu Dương cung thấy Nghinh Xuân vừa mới tỉnh rượu, Quản phu nhân cũng liền bái tạ xin về, tới nhà thuật lại hết cho Yến Tề phủ nghe, ai nấy thảy đều mừng rỡ.

Đây nhắc lại Xuân Vương là Điền Nguyên, vâng ý chỉ của Chung hậu đem binh về cứu thành Lâm Trì, khi đi đến mé sông Khương Lang, ngó tới trước thì thấy khí đen lên nghi ngút, bèn đem dạ nghi nan, liền truyền quân hạ trại, để chờ Chung hậu về rồi sẽ giao phong. Đã mấy ngày Xuân Vương còn đang suy nghĩ, may đâu thấy quân lam kỳ vào báo tin rằng:

– Chung quốc mẫu đã đắc thắng ban sư, về gần đây cách chẳng bao xa, nên tôi vào tâu lại với Vương gia, xin phát lệnh kéo binh nghinh tiếp.

Xuân Vương cả mừng, liền sửa soạn thân nghinh tiếp giá.

Khi mẹ con gặp nhau rất mừng rỡ, Xuân Vương bèn tâu hết các lời, rồi mẹ con dẫn nhau vào trại, bá quan đến triều bái. Chung hậu khi ấy có ý ngậm ngùi, biết Điền Nguyên ắt lâm thân mang tai nạn. Bèn nghĩ rằng nơi trận đồ phía Bắc phương là nơi sát khí, còn

Nam phương là chỗ trường sinh, phải y kế thi hành, mới bảo toàn tính mạng. Nghĩ rồi lại dặn dò năm vị Vương phi, phải đề phòng cho cẩn thận, sợ khi cướp trại thu dinh. Mẹ con thương nghị đành rành, kế đó thì trời đã tối.

Nói về Hồ tiên ông ở trên trận Cô Lâu, tới lúc canh ba, thấy có một làn sát khí xông lên, liền đánh tay làm một quẻ, thì biết Chung hậu đã hồi binh, bèn bước lên pháp đài, tay cầm bảo kiếm, đầu bỏ tóc xoã, miệng niệm yêu chú và lấy cây Tụ Hồn phan phất qua lại ba lần, thì liền thấy mây sầu bay mịt mịt, gió thần sầu, khắp nẻo thấy loài sơn tinh thuỷ quái, cùng những chúng oan hồn uổng tử, đều tới trước pháp đài. Hồ tiên ông mới hạ lệnh rằng:

– Chung Vô Diệm thị cường lăng nhược, biết bao nhiêu người nó giết ở trong tay, nay bần đạo lập ra một trận này, thế cho chúng bay báo cừu trả oán. Ngày mai chắc có địch nhân lâm trận, đừng để cho tẩu thoát một người, nếu ai mà chẳng vâng theo lời, cây Trừ yêu kiếm phạt ngay chẳng thứ.

Cô hồn đều vâng lệnh chia ra, theo phương hướng bảo thủ trận đồ vô số. Hồ tiên ông lại cầm cây Tử sắc hồn phan, bèn niệm ít tiếng chân ngôn, thấy một trận gió thổi qua bay tới năm hồn kiều nữ, đều hiện ra nguyên hình rất lịch sự chẳng khác như mình thịt xác phàm, một là Trương Phi, hai là Lỗ Lâm công chúa, ba là Hồng tiên nữ, bốn là Yến Bình, năm là Mạnh thị Thể Vân, đều đến đứng dưới pháp đài thính lệnh. Hồ tiên ông phán rằng:

– Năm người cũng bị con Vô Diệm mà uổng tử, nay bần đạo vì các gã mà thân oan. Vậy phải ráng dụ địch nhân vào nơi cái Tụ Hồn phan rồi bần đạo lấy Hấp hồn binh mà bắt hồn nó lại, chừng qua khỏi ba bữa, thì hóa ra nát thịt tiêu xương, còn như bắt được Chung nương nương thì cũng đủ trả thù cho mấy gã.

Năm người vâng lệnh xong rồi, Hồ tiên ông lui xuống pháp đài an nghỉ.

Còn Ngô Khởi với Hạ Nghinh Xuân lúc này đương khi thong thả trong cung, đàn ca yến tiệc, xảy thấy cung quan vào tâu rằng:

– Tề triều Chung Vô Diệm ban sư đã về tới đây, nên chúng tôi vào tâu bày, xin Hoàng gia định đoạt.

Ngô Khởi nghe tâu hồn phi thiên ngoại, phách tán cửu tiêu, lật đật chạy thẳng ra trước Kim Loan điện, truyền nội thần đánh chuông Cảnh dương lên, nhóm bá quan lại thương nghị. Khi ấy Yến Anh bước ra tâu rằng:

– Binh Chung Vô Diệm về tới đây, thì đà mệt mỏi, xin Thiên tử dùng kế dĩ dật đãi lao, bế thành lại, chớ cùng nó giao phong, chờ cho được lâu ngày rồi sẽ đánh.

Ngô Khởi gật đầu khen phải rằng:

– Tiên sinh cao kiến chẳng sai.

Rồi đó Yến Anh với Tô Tần đều cười thầm, biết Ngô Khởi phen này trúng kế. Còn Ngô Khởi lại truyền cho bốn tên tâm phúc, những là Tôn Thiên, Hoa Cẩm, Lý Vịnh và

Tăng Tú, bảo bốn tướng canh tuần bốn cửa, chớ cho hở một mũi tên. Bốn người vâng lệnh đi tuần phong liền. Ngô Khởi lại thẳng tới pháp đài mà tỏ các việc. Khi gặp Hồ tiên ông, Ngô Khởi thưa rằng:

– Vô Diệm về dinh đã tới, Tôn sư có pháp lực gì trừ nó hay chăng?

Hồ tiên ông nói:

– Sơn nhân lập Cô Lâu trận để bắt cẩu phụ Lâm Trì, nhưng mà Thiên tử phải ra khiêu chiến để dẫn dụ binh Tề tới đây, tôi sẽ có mưu cao mà bắt nó.

Ngô Khởi cả mừng, kíp truyền quân Ngự lâm sửa sang đi hộ giá. Sắp đặt xong rồi, Ngô Khởi cầm thương lên ngựa, đi thẳng tới sông Khương Lang, quân thám tử hay được, mau về báo lại cho Chung hậu rõ. Chung hậu chưa kịp hỏi ai, thì đã thấy Điền Nguyên bước ra lĩnh mệnh. Chung hậu thấy vậy lại thêm ngậm ngùi trong bụng, biết con mình có tai nạn lâm thân mới phán rằng:

– Vương nhi có đi phải cho cẩn thận đề phòng, kẻo mắc kế yêu nhân ám hại.

Xuân Vương cả mừng, dẫn theo năm trăm dũng sĩ, phát pháo xông ra, Ngô Khởi thấy mặt phán rằng:

– Cô vương có lòng chờ đợi, phải mau mau xuống ngựa quy hàng.

Điền Nguyên cả giận mắng rằng:

– Mi là thằng loạn thần tặc tử, để ta bắt mi giảo nhục hành hình.

Nói dứt lời vung chuỳ đánh tới, Ngô Khởi cũng đùa binh hỏa trận, đánh được năm chục hiệp có dư, Ngô Khởi bèn dùng kế trá bại, bỏ quất ngựa chạy mù. Xuân Vương bất ý đề phòng, cũng giục ngựa chạy theo đuổi riết.

Khi chạy vào đến Cô Lâu trận, thì không thấy Ngô Khởi ở đâu, trong dạ đã hồ nghi, muốn trở ra thì đầy trời mờ mịt, lại có hồng quang chiếu rạng muôn trùng, ma quỷ lại áp tới, xúm vây bốn phía. Điền Nguyên ráng sức bình sinh, mạnh mẽ mà đánh đuổi lũ yêu ma, Hồ tiên ông ở trên pháp đài thấy vậy liền lấy cây Tụ Hồn quan phất qua phất lại.

Giây phút hiện ra đủ sơn tinh, thuỷ quái, những là beo, cọp, rắn, rồng cùng những người uổng tử oan hồn, đều áp tới đòi Xuân Vương thường mạng. Xuân Vương chẳng hề kinh hãi, vung chuỳ đánh với lũ yêu. Hồ tiên ông thấy Xuân Vương dũng lực thêm nhiều, bèn cầm cây Tụ Hồn phán quan mà làm phép. Niệm đủ chân ngôn ba lượt, rồi cầm phan phất tới ba lần, Xuân vương lúc ấy trong mình mới bải hoải tinh thần, mắt xây xẩm liền nhào xuống đất.

Hồ tiên ông liền bước tới thấy trên đầu Điền Nguyên xuất hiện ra một con kim long bèn cầm cây Tụ Hồn phan, niệm thần chú yểm trên cung chẳng cho tẩu thoát. Rồi đó Hồ tiên ông với Ngô Khởi cùng nhau trở lại, chắc trong ba ngày Điền Nguyên hóa ra nước mà chết tươi. Ngô Khởi đắc ý cả cười, khen tạ Hồ tiên ông cao thâm pháp lực.

Còn Chung hậu, từ khi sai Điền Nguyên xuất trận, không thấy tin tức trở về thì trong lòng đã nghi, bèn truyền quân dọn hương án đặt bày, đốt nhang đảo cáo cùng Lê Sơn thánh mẫu.

Khi ấy Thánh mẫu ngồi trong cổ động, thấy trận gió thổi qua, hương bay ngào ngạt, thì đã rõ hết các việc rồi, bèn kêu Bạch Liên thánh mẫu mà bảo rằng:

– Lúc trước thầy trò ta có hứa với Chung Vô Diệm, ngày nay xuống phá trận Cô Lâu mà bữa nay ta mắc vâng lệnh trên Tam Thanh làm sổ sách thần tiên kiếp quả, bởi cớ ấy nên bần đạo đi không được, vậy ta giao cho hiền đồ một món pháp bảo đem theo, tới nơi phải làm như vầy… như vầy… ắt là trận Cô Lâu phá được.

Thánh mẫu nói rồi lấy bảo bối giao cho Bạch Liên, Bạch Liên lãnh lấy bái từ, ra khỏi cửa động, chiếu hào quang bay tới Đông Tề lập tức. Đến nơi Bạch Liên sa xuống trước hương án. Chung hậu thấy mặt cả mừng thưa rằng:

– Chẳng hay tiên cô giáng lâm, tiểu muội xin cam thất lễ.

Nói rồi dắt nhau vào hậu dinh. Chung hậu bèn thuật hết các việc lại cho Bạch Liên nghe, Bạch Liên nói:

– Cây Tụ Hồn phan của yêu nhân thật là lợi hại, chẳng khác như Tôn Võ Tử có cây Hạnh huỳnh kỳ, nay nhờ Lão mẫu cho pháp bảo đem đi, thì phá trận Cô Lâu mới nổi.

Chung hậu nghe nói mừng rỡ vô cùng. Bạch Liên liền ra trước quân dinh kêu Bắc Lộ vương là Khổng Đại tới bảo rằng:

– Hồ tiên ông thật là cao cường pháp lực, hơn Huyết Hồ có được mười phần, như nay mà muốn trừ yêu nhân, thì phải trừ gốc nó mới được. Vậy Vương gia hãy lãnh năm ngàn quân cường tốt, tới ở trong núi Cửu Lý sơn, vì trong núi ấy có một cái cổ miếu thờ Xuy Vưu, bên miếu lại có một cái cổ tỉnh sâu hơn ngàn thước, hãy đốc quân sĩ lấp cái giếng ấy lại cho bằng mặt đất rồi dẫn binh ra mai phục tại nơi làng Châu Thôn, hễ nghe có tiếng nhân mã om sòm, thì phải hết sức áp ra mà bắt cừu nhân mới được.

Khổng Đại vâng lệnh lui ra, Bạch Liên lại nói với Chung hậu rằng:

– Bây giờ còn thiếu một món bảo bối nữa. Nương nương có đi thì việc mới xong, phải tới bạch với Thánh mẫu Hỏa Vân mà mượn cái Hỏa Long thần trạo.

Chung hậu nghe nói, bèn dặn dò mấy vị Vương phi xong rồi, liền đằng vân bay tới Hỏa Long động. Bạch Liên lại truyền cho Điền Đan, lãnh năm ngàn quân và bốn viên dũng đi đồn triệt nơi Quỷ kỳ, chớ cho Ngô Khởi chạy thoát về Thanh Châu. Điền Đan lĩnh mệnh lui ra.

Bạch Liên lại đòi năm vị Vương phi tới, hoạ năm đạo linh phù lên mặt, niệm tiên chú một hồi, rồi cắn đầu lưỡi phun máu lên và nạt một tiếng vang trời, năm vị Vương phi biến ra năm ông thầy chùa nhân đức. Bạch Liên lại thò tay vào trong cái bình nước, lấy ra năm cái tiêm, hóa làm năm cái gậy kim cương, mình thì cho mặc áo cà sa, đầu đội mão Liên hoa thất phật, Thánh mẫu lại dặn rằng:

– Ngày mai bần đạo vào trận, năm vị phải đi theo. Liêm Thoại Hoa phía đông, Đào Định Kim phía nam, Mộng Ngọc Nga phía tây và Mông Ngọc Trinh phía bắc. Còn Lưu Tuý Vân thì đánh vào Trung ương mậu kỳ, kiếm cho được thây Điền Nguyên.

Thánh mẫu điều khiển xong rồi chờ tới mai phá trận.

Nói về Ngô Khởi từ biệt Hồ tiên ông lui về thành thẳng vào Chiêu Dương cung, thuật lại các việc Hồ tiên ông lâm khốn Điền Nguyên vào trong trận cho Hạ Nghinh Xuân nghe. Nghinh Xuân cả mừng truyền quân dọn tiệc yến lạc cùng nhau, giấc thừa hoan trót một đêm thu, trời vừa sáng, Hạ thị còn mơ màng giấc điệp.

Còn Ngô Khởi thức dậy sớm, lòng trộm hương lại động tới xuân tình, tuy là đã có Nghinh Xuân, mà còn mơ tưởng Bắc cung Trịnh thị, ngậm ngùi chữ thanh xuân bất tái, dầu ngàn vàng chuộc lại được đâu. Bèn xâm xâm nhắm hoa viên đề phòng, tới kiếm thế ôm đào gác nguyệt.

Nói về Trịnh Ngọc Thiền, từ khi mang bệnh xuống ở dưới hoa viên, bụng phập phồng sợ mắc mưu gian, tính kiếm kế mà bảo toàn danh tiết, mới nhớ lại lúc Chung nương nương từ biệt, có để cho mấy món xiêm y, lại có dặn tới lúc lâm nguy, thì phải đem ra hiệu dụng. Nghĩ rồi bèn lấy xiêm y mặc vào và mang đôi giày vô nữa. Lúc ấy thầy trò còn đang bàn luận kế thấy Ngô Khởi ở đâu bước tới hớn hở cười nói rằng:

– Bấy lâu những đem lòng hoài vọng, nay gặp đây phỉ dạ ước mong, sông Ngân hà gặp hội mây mưa, cho thỏa chí Ngưu lang, Chức nữ.

Ngọc Thiền nghe nói hồn bất phụ thể, bèn nổi máu tam tinh, mắng rằng:

– Mi là đồ vô phụ vô quân, làm những sự bất nhân bất nghĩa. Lỗ Lâm cũng vì mi bỏ mạng, sao mi không đem dạ thảm thương, kế đó mi lại tư hôn với công chúa Tề bang, lại đành dạ đi sát thê cầu tướng, mi lại xúi cho các nước binh đao cử động, làm cho người ta hư nước hại nhà, bây giờ mi lại câu dẫn Hạ Nghinh Xuân, tới Lâm Tri gây nên tai hoạ, mi thật là thằng cương thường loạn bại, cũng chờ ngày bị hại lăng trì, muốn sống hãy đi đi, nếu ở đó thì không toàn tính mạng.

Ngô Khởi nổi giận, áp tới ôm Ngọc Thiền. Ngọc Thiền may nhờ có pháp báu trong mình, Ngô Khởi chẳng đến gần được, lại bị té nhào ra giữa đất. Nhờ cớ ấy Ngọc Thiền mới chạy khỏi rồi thẳng ra phía sau hoa viên, gieo mình xuống giếng tự tử tức thì.

Còn Ngô Khởi khi thấy Ngọc Thiền chạy mất mới lồm cồm ngồi dậy, mắt nhìn xem dáo dác, chẳng thấy có một người, giây lâu mới nghe tiếng khóc văng vẳng bên tai, Ngô Khởi mới đi tới đó kiếm lời han hỏi. Tên cung nữ ấy quỳ xuống tâu rằng:

– Bắc cung Ngọc Thiền Trịnh thị đã gieo mình xuống giếng chết rồi.

Ngô Khởi nghe nói cười gằn một hơi, rồi truyền cung nhân bảo lấy móc mà rà để kiếm thây Trịnh thị. Cung nhân thảy đều rơi luỵ, đi kiếm đồ đem tới tức thì, khi không thấy trong giếng nổ ra một tiếng sấm vang trời, rồi có một cặp gươm thư hùng bay lên và ném qua ném lại, cung nhân lấy làm kinh hãi, cùng nhau bỏ chạy tan hoang.

Ngô Khởi cũng lật đật vội vàng quỳ xuống giữa đất niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Van vái đủ chín phương Trời mười phương Phật, phen này xin khỏi thì thể phát quy y, cùng làm chay siêu độ cho Bắc cung Trịnh thị.

Ngô Khởi vái rồi nằm mọp, gươm thư dừng lại bay xuống như xưa, Ngô Khởi liếc mắt ngó thấy ngẩn ngơ, mới tróc đầu dậy, lại nghe vang sấm nổ, trên miệng giếng lại sinh ra một cái tháp mười ba tầng,

Ngô Khởi nghĩ biết có linh thần, bèn chạy đại và than dài thở vắn. Vừa khi chạy được ít bước, thấy cung nhân đi tới báo rằng:

– Quốc mẫu việc chi không biết, nhào lăn xuống dưới long sàng, dầm dề luỵ ứa hai hàng, tâu hỏi việc gì cũng không nói.

Ngô Khởi biết Hạ thị hay có tính ghen, chuyện này đã lậu ra rồi, lật đật chạy về riết một hơi, ẵm Hạ thị lên trên long sàng kiếm lời khuyên dỗ rằng:

– Cô vương vâng Hồ tiên ông pháp chỉ, đi bắt con Trịnh Ngọc Thiền, vì người có nói Vô Diệm với Trịnh Ngọc Thiền tuy hai mà cũng như một, để nó ở tại trong cung, thì sợ khi sinh biến về sau, bởi cớ ấy cho nên Cô vương mới phải thân hành đi bắt nó, không dè nó đã gieo mình xuống giếng tự vận rồi, như vậy cũng là trời xui, trừ được một mối tâm đầu đại hoạn, chớ chẳng phải có ý gì, mà ngự thê hòng nghi ngờ lắm vậy. Thôi thôi, vuốt giận đừng hờn, làm chi thắc mắc cho đàn ngang cung.

Hạ thị nghe Ngô Khởi nói có lý, bèn đổi giận làm vui nói rằng:

– Thần thê có tính hay mủi giận, xin thiên tử chớ đem dạ ưu phiền, đã cùng nhau kiết phát bá niên, dầu có sự lỗi lầm chi xin chớ chấp.

Ngô Khởi thấy Nghinh Xuân hết giận bèn cười xoà lên và truyền nội thần dọn tiệc vui vầy yến lạc.

Nhắc về Chung hậu vâng lệnh Bạch Liên thánh mẫu, đằng vân bay tới động Hỏa Vân, khi đến nơi xảy gặp một người đầu trắng như tuyết, mặt đỏ như hoa, Chung hậu mới hỏi rằng:

– Chẳng hay tiên tưởng đạo hiệu là chi, xin nói cho tôi rõ với?

Người ấy đáp rằng:

– Bần đạo hiệu Xích Hà tiên tử, vâng lệnh Thánh mẫu ở đây chờ Quốc mẫu đã lâu, vì Thánh mẫu mắc đi tới Tam Thanh cung, làm sổ sách thần tiên quả kiếp.

Nói rồi mời Chung hậu vào động, thiết đãi trà nước, Chung hậu nói:

– Bởi vì con tôi lâm nạn, nên tôi đến đây mượn pháp bảo của tiên gia, không dè Thánh mẫu mắc đi xa, thì pháp bảo biết làm sao mà mượn.

Xích Hà nói:

– Xin Nương nương hãy an dạ, Thánh mẫu đi cũng đã gần về.

Lúc đó hai người trò chuyện với nhau, Chung hậu ngồi lâu bắt mệt, xây xẩm dựa bên án ngủ quên, chiêm bao thấy Hỏa Vân Thánh mẫu về động, Chung hậu khóc nói hết sự tình. Thánh mẫu liền lấy Hỏa Long thần trạo cho mượn. Chung hậu liền bái từ Thánh mẫu bay về dinh vào tỏ các chuyện với Bạch Liên, lo phá Cô Lâu trận[96].

Đây nhắc về Khổng Đại, vâng lệnh đi tới Cửu lý sơn, kiếm tìm hồi lâu, xảy nghe tiếng kim chung mộc đại, lại nghe có tiếng kinh văn tụng niệm cũng gần, bèn truyền quân đi xem khắp tứ bề, tới nơi quả có một cái cổ miếu sùm sề và bốn chữ đề: Tây Thiên Phật Quốc. Khổng Đại bước vào trung điện, không thấy hơi tăm một người, lại bước rảo ra sau hậu liêu, gặp một ông già chừng sáu chục tuổi. Mới hỏi rằng:

– Đây có phải là Xuy Vưu cổ miếu, xin ông nói tỏ cho tôi hay?

Ông già ấy đáp rằng:

– Phải, vì miếu này lâu năm hư nát, không có đạo sĩ cũng không sơn tăng, năm trước đây có vị tiên trưởng du phương gọi là Hồ tiên ông đạo hiệu. Tới bên miếu có khai ra một cái giếng, từ đấy những nay thấy thần tăng lui tới rất nhiều, thường hay tụng niệm kinh văn, mới đó đà tàng hình đâu mất.

Khổng Đại nghe nói cả mừng, lại hỏi rằng:

– Vậy chớ bây giờ Hồ tiên ông ở đâu?

Ông già ấy đáp rằng:

– Lúc ổng ở đây sùng tu miếu võ, đem thần tướng Xuy Vưu bỏ xuống dưới giếng sâu, rồi đi đã nửa năm nay, bây giờ ở đâu không biết.

Khổng Đại bèn bảo ông già ấy dẫn đường ra nơi cổ tỉnh. Đến nơi thấy khí độc un lên tối mắt, hơi tanh phảng phất lạnh mình, bèn mau trở lại truyền quân sĩ khiêng đất đá lấp bằng mặt giếng. Khi ấy mới biết tiên gia pháp lực, chắc là căn cước của Hồ tiên ông ở đây, lấp rồi giả ơn ông già, đem binh tới làng Châu Thôn mà mai phục.

Còn Bạch Liên thánh mẫu lúc này, khi dùng phép tiên gia biến năm vị Vương phi làm năm ông Hoà thượng xong rồi, đêm ấy nghỉ lại trong quân dinh, sáng ngày Bạch Liên mới nói với mấy vị Vương phi rằng:

– Quốc mẫu lên Hỏa Vân mượn báu, phép tiên gia làm cho hiện xuất nguyên hình, linh hồn đã về tới đây, vì các người mắt thịt hình phàm chẳng thấy, như các người vào trận có việc gì nguy cấp phải kêu ba tiếng Mão Đoan Tinh, tức thì hiển hích anh linh, tới mặc phù ám trợ.

Mấy vị Vương phi nghe nói vừa rồi, thì thấy có hai kim quang xẹt vào trong quân trướng. Mấy vị Vương phi đều lấy làm lạ, đồng đem nhau tới mà triều kiến Quốc mẫu thần hồn.

---

[96] Ấy là việc chiêm bao xem đến sau sẽ biết

Còn Ngô Khởi với Hạ Nghinh Xuân, vợ chồng cứ đàn ca yến lạc, chẳng kể lo chi việc triều đình, đương lúc tiệc rượu ca xang, bỗng thấy cá chết ở trong bồn mà nhảy ra ngoài đất, còn thịt nấu chín ở trong tộ thì rên la om sòm. Cung nga thấy vậy kinh hồn, Hạ Nghinh Xuân cũng nhào xuống long đôn, còn Ngô Khởi té ra hôn mê bất tỉnh, thị thần xúm nhau lại cứu, giây lâu Ngô Khởi mới tỉnh hồn, chẳng biết điềm ấy là điềm gì cung nhân chỗ thì dụm năm, nơi thì dụm bảy nói:

– Sự ấy thật rất lạ kỳ.[97]

Khi Ngô Khởi tỉnh lại rồi mới truyền cung nhân bồng Nghinh Xuân lên long phụng sàng mà lo bề thang thuốc.

Nói về Yến Anh sai người đi thỉnh Tô Tần, Tề Trinh và Tề Phụng tới thương nghị để làm kế nội công ngoại ứng, mà bắt gian thần, Yến Anh lại sai Mao Toại đi ra ngoài thành, để thông tin cùng Chung hậu.

Nói về Hồ tiên ông ở trên pháp đài, vận động thần cơ, xảy thấy một đạo kim quang bay vào trong trận, bèn cầm Tụ Hồn phan mà làm phép, thì đạo kim quang đứng chẳng vững mình, tức thì nhào xuống giữa trận đồ, nằm hôn mê bất tỉnh[98].

Khi Hồ ông thấy Mao Toại đã nhào xuống mà khí kim quang thẳng lên trên không nên loài yêu quái không dám tới gần nhiễu lại, mới biết người ấy tên là Mao Toại, bèn dụng linh phù mà yểm trên nên hoàn cung. Đâu đó trấn yểm đã xong rồi lại cầm linh phan mà làm phép nữa.

---

[97] Mới biết: Cơ trời báo phục chẳng bao lâu, đủ trăm bữa rồi đây sẽ thấy

[98] Nguyên Mao Toại đi ra thông tin, vì lạc đường vào trong trận Cô Lâu, phải chi Mao Toại là người phàm phu thì hồn đã về nơi chín suối, vì Mao Toại có tiên phong đạo cốt, theo Tôn Võ Tử tu luyện đã mấy năm dư, tới ngày sau chính quả được thành công cũng là một vị thần tiên thanh tịnh